

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

КАЗКА

Козацькі
випуски

НК[®] Богдан

КАЗКА

Богдана
Мельнишук

ІЛЮСТРАЦІЇ

Елена
Джина

Г

Гудів-завивав вітер, ревіли-бились об степову сушу велетенські морські хвилі. Шторм накочував на берег сьомий, восьмий, дев'ятий вали... Небо сліпучими вогненними батогами краяли блискавиці, бурмотили і лунко вдаряли громи.

Біля ламаної лінії горизонту, котра щосекунди змінювала-ся, було видно, як грізне море жорстко грається з вітрильником, то піднімаючи його на багатометровий гребінь хвилі, то кидаючи під гігантський сувій води. Зламалася центральна

щогла, за нею й інші. Вітрила безсило обвисли, судно лягло на борт. Удосталь натішившись безмежною владою, море, врешті-решт, прибило потріпаний корабель до мілини. Людей на ньому вже не було – всіх проковтнула морська безодня. Вивив тільки козак Северин, який уплав добрався до берега.

А над пінястою непевною межею між водою і сушею літав, тріумфуючи, Змій-дракон із трьома головами, що раз у раз вивергали полум'я. Шия його то видовжувалась, то скорочувалася, вигинаючись кільцями. Ще кілька разів змахнувши крилами, Змій-дракон присів на березі.

Першою виповзла з кілець шиї права голова:

– А-ха-ха-ха!

За нею вигулькнула ліва:

– І-хі-хі-хі!

Піднялась і середня:

– О-хо-хо-хо!

І зареготали-загомоніли навперебій усі три, обпалюючи вогненним диханням траву:

– Усіх, усіх ми потопили! Всіх, до одного, перемогли! Нема більше козаків, нема!

А потім голови засперечалися між собою.

– То я, наймудріша з вас, усе це придумала! – дихнула жаром права.

– А я, найхитріша, корабельні вітрила зірвала! – метнула язичок полум'я ліва. – Отже я – найголовніша.

– А я корабель перекинула! – не вгавала права. – Значить, я – найсильніша.

– А я великою хвилею козаків у морську безодню змила! – не відставала ліва.

– Не сваріться, пані голови! – примирливо долучилася середня. – Поки ми всі разом, ми – Змій-дракон. Могутній і непереможний! А будемо кожна сама за себе – нас можуть подолати.

– Так-так! – погодилася права голова. – Тільки разом ми – всесильні.

– Поки ми єдині, ми пануємо в Україні! – додала ліва.
– Ми царюємо в країні! – підстрибнула права.
– Королюємо в державі, – ще вище гойднулася ліва.
Знову втрутилася середня:
– Владарюємо на цих просторах. Знаєте, як люди кажуть: одна розумна голова – добре...
– А дві – ще краще! – вмить сіпнулася права.
– А три – ще, ще і ще краще, – не забарилася ліва.
І голови знову переможно зареготали:
– А-ха-ха-ха!
– І-хі-хі-хі!
– О-хо-хо-хо!
Нараз стрепенулися, стихли. До них долинув голос козака Северина:
– Агов! Брати! Є хто живий? Відгукніться!
– Ой! Що це? – опустила щелепу права голова Змія-дракона.
– Ай! Хто це? – ледве не прикусила язика ліва.
– Не лякайтеся, сестри-голови, – клацнула зубами середня. – Бачу, бачу... он там біля берега корабель без вітрил... А на березі... козак...
– Як козак? – підвищила голос права голова.
– Чому козак?! – гаркнула ліва. – Ми ж усіх козаків потопили!
– Значить – не всіх, – зітхнула середня. – Таки недарма кажуть: козацькому роду – нема переводу.
– Та я його! – дихнула вогнем права.
– Та ми його! – жбурнула полум'ям ліва.
– Та ми його! – клацнула зубами права.
– Та ми його з'їмо! – заскреготіла щелепою ліва.
– І кісточок не залишимо! – уточнила права.
– Ні, сестри-зміючки, – заперечила середня голова. – з'їсти козака ми завжди встигнемо... Тільки краще буде, якщо перед тим дізнаємося, що козак задумав...
Права та ліва голови погодилися:
– Ховаймося.